

Fayer Sándor

ÖRDÖGI KÖR

Fayer Sándor

ÖRDÖGI KÖR

ATHENAEUM

© Fayer Sándor, 2020

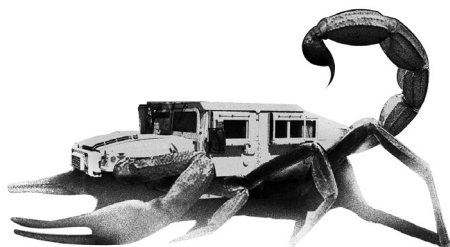
A történet cselekménye és szereplői
a képzelet szüleménye, bármi egyezés
a valósággal a véletlen műve.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 994 0

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Besze Barbara
Szerkesztette: Bedecs László
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Generál Nyomda Kft.-ben, 2020-ban
Felelős vezető: Hunya Ágnes ügyvezető

PROLÓGUS

Szádzsi, az ifjú tálib harcos, remegve emelte vállához az orosz kézi páncéltörőt, és a közeledő helikoptereket kereste vele az égen. Érezte, most Allah is figyel rá, támogatja őt nemes céljában. Az ifjú tudta, nem hibázhat. Alig két hete csúfos kudarcot vallott, és ezt a szégyent a hitetlenek vérével kellett lemosnia magáról. Csendre intette társait, összeszedte minden erejét, minden tudását, próbálta megállítani a keze remegését. Amint az egyik szállítóhelikopter sziluettje stabilan a célkeresztben volt, meghúzta az elsütőkart, útjára engedte a pusztító gránátot.

A következő pillanatokban Szádzsi és harcos-társai megbűvölten nézték a NATO-erők szállítóhelikoptere felé száguldó rakétát, a tekintetükkel szerették volna irányítani. A vasmadarak terepkövető repülést hajtottak végre, elég közel

merészkedtek a földfelszínhez, így jó célponttá váltak. Amikor a lövedék becsapódott a bal oldali helikopter farokrotorába, az dugóspirálba kényszerült, zuhanni kezdett. Szádzsi a fegyverét a feje fölé emelve üvöltött:

– Allah Akbar! Allah Akbar! – amit a társai megbűvölten visszhangoztak.

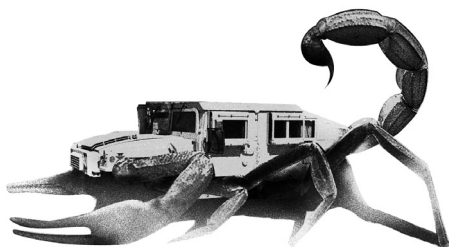
Az ifjú tálib büszkén düllesztette a mellkasát, mert nemcsak pontosan célzott, de az indítási helyet és időt is ő maga választotta meg. Egy tálib család középső fiaként folyamatosan apja, az egyik legnagyobb harcos figyelméért küzdött, és most érezte először, hogy kivívhatta az elismerést. Ez a nap számára nem is lehetett volna ennél szebb.

A következő pillanatban azonban Szádzsi feje, mint egy leejtett görögdinnye, szétrobbant. Az örömmámor és a zuhanó helikopter lenyűgöző látványa miatt társai sem vették észre, hogy a másik amerikai, sivatagi rejtőszínt viselő Apache támadóhelikopter feléjük fordult.

A fiatal harcosok hibát követtek el, de ekkorát csak egyszer lehet az életben. Az Apache akkora bosszúvággyal osztotta a halált, amekkorával a nyugati betolakodókkal szemben azok az indiánok tették, akikről a nevet kapta. A tálibokat pil-

lanatok alatt szétszaggatta a támadó helikopter pokoli géppuskatüze.

Aztán már csak a megmaradt két gép rotorhangjai hallatszottak, ahogy lelőtt társuk felett köröznek. A kopár, köves terület, háttérében a hófedte hegyvonulattal, még idillinek is tűnhetett volna, de Afganisztán földjét évszázadok óta harcosok vére áztatta.

EGY

2005 tavaszán a szinglik felhőtlen életét élveztem. Bár elmúltam már harminc, kötöttségre sohasem vágytam, gyerekekre meg aztán főleg nem. Azt az életformát nem nekem találták ki. Ahogy a katonai pszichológusok mondták, a tiltakozásom a feldolgozatlan gyermekkori traumák hatása. Nem tagadom, az élet eleinte nem hordozott a tenyerén, születésemkor ritka szar lapokat húztam, a gyerekkorom egy kalap szar volt.

Szóval mindig is utáltam a kötöttségeket, ami persze vicces, mert a seregnél jobban semmi nem köti le az embert. De nekem elég volt, ha a magánéletemet kezelhettem lazán. Ott viszont annyira gátlástalan voltam, amennyire nem szégyelltem, a nőket úgy váltogattam, mint más az tévécsatornákat. Hogy közben összetörtem néhány női szívet, tönkretettem kapcsolatokat? Még szép, a járulékos veszteségek, pláne mások veszteségei, sosem érdekelték. A csajok jóképűnek tartottak, amivel

csak egyet tudtam érteni, most mit szerénykedjek? A hódításnál nem hátrány, ha az ember 195 centi magas és kidolgozott a teste, de amúgy az sem, ha katona. Tisztában voltam a vonzerőmmel, ki is használtam, mint a szél. Sokszor a fejemhez vágták, hogy önző és öntelt vagyok, de mint sok más, ez is kurvára hidegen hagyott. Aki az érzéseimre akart hatni, hamar ráébredt, feleslegesen vesződik.

Láttam a baráti körömben, hogy a gyerek érkezése hogyan cseszi szét a legjobb kapcsolatokat is, hogyan teszi pokollá egy férfi életét. Hát én ebből nem kérek, azt biztosan tudtam. Ráadásul így, szabadon, a katonaélet is egyszerűbb volt, nem érdekelt, meddig tartanak a gyakorlatok, mikor és hová küldenek misszióba, onnan mikor térhetnek vissza.

Persze a honvédség kötelező pszichológiai szűréseinél sem úsztam meg, hogy a nőkhöz, a párkapcsolatokhoz, sőt a szexhez való viszonyom felszínre ne kerüljön. Vállaltam, hogy imádom a változatosságot és a hódítást, ilyen vagyok, amit a rendszer, még ha duzzogva is, de elfogadott. Jól tettem, hogy nem erőltettem a tisztai főiskolát, mert ott már nem lettek volna ennyire elnézők. A honvédség jelentős létszámhiánya – ami főleg a tiszthelyettesek között mutatkozott – nekem kedvezett. A pszichológusok visszavezették a jelle-

memet a gyermekkori traumámra, az árvaházak hatására, én meg rájuk hagytam, hadd legyen egy kis sikerélményük, és már mehettem is a következő bevetésre.

Nem mondom, hogy minden területen mintakatonára voltam, de jó lövész és rajparancsnok vált belőlem, ezt senki nem kérdőjelezte meg. Nem is tették. Annyi barátom meg mindig akadt, hogy legyen kivel bulizni, csajozni, bebaszni, ha épp ahhoz volt kedvem.

Egyszer éppen Petivel, egy volt katkós, azaz katonai kollégista cimbivel bandáztam Egerben. Kicsit nosztalgiáztunk, a vár tövében húzódó régi kocsmái útvonalunkat jártuk végig. Jóval éjjel előtt már nem voltunk szomjasak. Az egyik bulizós helyen egy kis klimatizálódás után – ami akkor is egy sör legördítését jelentette – ráhajtottunk két szépségre, ami a helyi bikáknál persze kiverte a biztosítékot. Azt gondolták, elmagyarázhatják nekünk az ottani szabályokat, körbevettek minket. Az első ütés váratlanul ért, de ezt betudtam az ittasságomnak. Őket viszont az érte váratlanul, hogy a haverral pillanatok alatt kijózanodtunk. Összepakoltuk a bandát és az egy-két kotnyeleskedő kidobót. Hiába, a katonai kiképzésnek vannak a civil életben is hasznosítható oldalai. A csajok közben leléptek, jöttek viszont a zsaruk, és véget vetettek a mókának. A rendőrautó hátsó

ülésén vártam, hogy kiérjenek a katonai rendészek. Hamar átvettek, ezt már rutinból csinálták, és húztak is el velem Pestre.

– Bazd meg, Tomi! – kezdte a járőrparancsnok, akihez már párszor volt szerencsém. – Direkt szopatsz minket, vagy csak nem volt fuvarod? – tette fel félig viccesen a kérdést.

– Egy kicsit ismerkedtem, de ezek a puhapöcsök nem értik a mókát – mondtam teljes nyugalommal.

– De ebből a szarból nem fogsz olyan könnyen kijönni, mint eddig – kontrázott a volánnál ülő rendész.

Csak vállat vontam, majd a szemem behunyva jeleztem, hogy további szócséplésre nem vágyom. Mire visszaértünk Pestre, már szinte reggel volt, mégis meglepődtem, hogy az egységem parancsnoka már várt a laktanya belső parkolójánál.

– Ez megint mi a fasz volt, főtörzs? – vágott a közepébe, pedig még csak a fél lábam volt kint a kocsiból.

– Ezredes úr... – kezdtem volna előadni a kocsiban kiagyalt sztorim, ám ő azonnal leintett.

– Leszarom a hülye meséjét, jobb, ha tudja, elfogyott a türelmünk. A főnökeim engem basztatnak maga miatt – hajolt hozzám közelebb, majd így folytatta: –, de engem egy ilyen öntelt kis fasz miatt senki se basztasson!

– Ezredes úr... – kezdtem bele újra, de sokkal tovább most sem jutottam.

– Fogja be, főtörzs! Lehet, hogy jó katonai képességei vannak, de emberileg egy hulladék – mondta olyan hangsúllyal és tekintettel, hogy jónak láttam nem közbevágni. Lehet, hogy húsz évvel idősebb volt nálam, de olyan erős és kemény, mint egy bivaly. – Elmondom mi lesz – folytatta egy kicsit nyugodtabban. – Vagy leszerelem itt és most, vagy eltakarítom valami elbaszott misszióba, ahová a kutya sem akar kimenni. Nos?

Nem volt nehéz meghozni a döntést, így már másnap egy, a missziókban egyéni beosztásokat ellátó katonáknak tartott felkészítésen ültem a szolnoki Béketámogató Kiképző Központban. A felkészítés már folyamatban volt, de mivel nemrég tértem vissza Afganisztánból, elnézték, hogy nem az elejétől kezdve ülök ott. Előadások követték egymást, hogy minél több információt gyűjthessünk a térségről, beszéltek a lövészetéről, vegyvédelmi, egészségügyi tudnivalókról. Rohadtul untam újra végighallgatni, hogy az afgán háború 2001-ben kezdődött, az ikertornyok lerombolásának bosszúja volt, blablabla. Jobban szerettem az aleggységekkel végrehajtott komplex felkészítéset, ahol inkább a gyakorlati részek domináltak, de sok választásom most sem volt. Bár az oktatók szövegelése elment, nem igazán kötött le. Nem

mintha bármi is érdekelt volna, eléggé tele volt a tükömmel ezzel az új helyzettel. A missziótól persze nem tartottam, de az zavart, hogy ez most gyakorlatilag egy büntetés.

Nem is bandáztam senkivel a felkészítés alatt, szartam mindenre és mindenkire, még a szarra is. A rólam szóló pletykák hamar eljutottak, utolértek, így mindenki egy nagyképzű pöcsnek gondolt. Nem is fektettem energiát a cáfolatokra. Szerencsére a kiképzés nagyrészt munkaidőben zajlott, utána szabadok voltunk. A kiképző központ környékén dübörgött néhány kocsmá, nem túl messze pedig egy night klub is. Vétek lett volna nem kihasználni.

A felkészítés után két nappal már Afganisztán felé tartottam. Kabulban, Afganisztán fővárosában kaptam egy összekötő beosztást a Phoenix nevű amerikai táborban, a későbbi lehetséges, táboron belüli missziós szerepvállalásunk előkészítése érdekében. A beosztás nem kecsegtetett életem kalandjával, de rendesen megfizették, és azért láttam esélyt arra is, hogy jól jöjjenek ki belőle.

Ekkor a honvédség az afganisztáni missziói során a német légi hidat használta. Ez valamelyik nagyobb német város reptere és az Afganisztánon kívül elhelyezkedő átrakópont, az üzbegisztáni Termezben lévő német légibázis között húzódott. Először átvittek minket a kecskeméti légibázisra,

ahol felpattantunk egy, a magyar légierő gerincét alkotó kisebb, Antonov típusú orosz szállítógépre, amit csak Ancsának hívtunk. Ez nagyobb távok leküzdésére is alkalmas lett volna, hiszen Irakba is vitt állományt és felszerelést, de az afgán hegyek túl magasak voltak a gép számára. Így először Kölnbe repültünk, onnan a német légierő egyik utasszállítójával Termezbe. A gépen a légiutas-kísérők is egyenruhát hordtak, hiszen a német légierő tagjai közül kerültek ki. Némi-lyik egész dögös volt. Az út majd tizenegy órán át tartott, a folyosók felett elhelyezett monitorokon egyfolytában filmek mentek. Mondjuk németül, amiből egy bűdös szót sem értettem, de legalább volt mit bámulni.

A termezi német légibázison ritka ingerszegény környezetbe kerültünk. A sátrak példás rendben sorakoztak, az étkezdén és a légiirányítás épületén kívül egy kis konténernyi német PX, azaz nemzeti bolt árválkodott még. Ez a PX a Németországban megszokott dolgokat árulta a katonáknak. Az áruválaszték a missziós helytől független, lehet Afganisztánban vagy valahol a Balkánon. Az alaptisztálkodási cuccokon kívül édességet, sört és órát mindig lehetett kapni. A tábor maga ennyi volt, se több, se kevesebb. Szóval nem árt, ha az ember ilyenkor magával hoz egy könyvet vagy valamilyen kütyüt, amin legalább

zenét lehet hallgatni, mert különben az unalom hamar végez vele. A kajálta kicsi volt, minimális választékkal, de arra elég, hogy éhen ne haljunk. A kávéjuk iható, persze nem olyan, amiért bár-mikor visszavágynék. Mivel a húszágyas sátrak hangulata annyira nem vonzott, a jó időt kihasználva leginkább a szabadban voltam. A sátrakban vegyesen, nemzetiségtől függetlenül helyezték el a katonákat, éppen, ahogy érkeztek. A tíz-tíz táborigyágon kívül semmi sem volt bent, csak a rettenetes, szaunaszerű meleg. Mivel a tábor nem volt valami nagy, kiismerni sem volt kunszt. Azt nem lehetett tudni, hogy innen mikor dobják tovább a katonát, néha egy napon belül, de gyakran előfordult, hogy csak egy héttel később történt ez meg. Mindig azt mondtam, inkább egy gránát öljön meg, mint az unalom, az legalább gyors, úgy-hogy reméltem a mielőbbi továbblépést.

A teljes felszerelésünket ilyenkor nem kaptuk meg, csak a készenléti málhánk állt a rendelkezésünkre. Természetesen ebből valamit mindig sikerült kihagynom, ez most sem volt másképpen. A fogkrémet a nagy tengerészságban hagytam, amihez ekkor nem fértem hozzá. Mivel az időm bőven engedte, elmentem a PX-be fogkrémet venni. Jellemző, hogy azt végül nem vettem, de beújí-tottam egy Fossil órával, mert ha valamit, akkor ezt tényleg jó áron adták, majdnem feleannyiért,

mint otthon. Persze bedobtam néhány sört, megszerencsére egy csomag rágót is a kosárba, fogmosás helyett jó lesz az is.

A napok csak vánszorogtak, a PX-ben lassan megvettem mindent, aminek csak egy kis értelme volt. Aztán már olyanokat is, aminek semmi. A járatok indulása előtt minden egyes nap megjelent egy német tiszthelyettes a sátraknál lévő eligazítóponton, majd elüvöltötte, hogy a gép melyik bázisra indul, és kik nyertek aznap jegyet a pokolba. Már a hatodik napomat tapostam a táborban, és már a tököm kivolt az egészszel, amikor végre az én nevem is elhangzott. Ekkorra már az is megváltás volt, hogy átdobtak az afgán hadszíntérre. Egy reptéri busz várt ránk járó motorral, ez vitt ki minket a német légierő egyik Hercules teherszállító gépéhez, az aznapi kabuli járáthoz. A pilóták az utolsó ellenőrzéseket hajtották végre a fémmonstrumon, ami járó motorral és lehajtott rámpával várt minket. Amint megállt a buszunk, a gép fedélzetmestere mutatta, hol szálljunk be. A keze mozgásából átjött, az sem baj, ha sietünk.

A gép hátulról úgy nézett ki, mintha egy hatalmas bálna tátotta volna ki a pofáját. A belső nagy üres tér közepén konténerek voltak, a katonák a gép falánál húzódó egyszerű padsorra ülhettek le. A biztonsági öveket itt is be kellett kapcsolni, akár a civil gépeknél, bár ez inkább csak a biz-

tonság illúzióját adta, semmi többet. A gép hangszigetelése meg sem közelítette a polgári típusokét, az ember úgy érezte, mintha közvetlenül az őrülden hangos rotor mellett ülne. Az első szabály, amit megtanultam, hogy egy ilyen utazás során mindig legyen nálam füldugó. Egy katonai gép tervezésekor ugyanis nem a kényelmi szempontok dominálnak.

A kabuli reptéren simán landoltunk, ami persze egy avatatlan számára kényszerleszállásnak is beillett volna, de itt már csak így mennek a dolgok. Leszállás közben a pilóta kilőtte az infracsapdákat, amelyek a hangos robbanás következtében nagyobb hőt termeltek, mint a gép, így ha hőérzékenős rakétát indítottak volna ránk, akkor ezek jó eséllyel elcsalták volna őket. Fedélzetmestere válogatja, hogy szól-e az infracsapdák kilövése előtt az utasoknak, vagy inkább élvezettel nézi, ahogy a rutintalanok a hanghatások következtében a fejüket kapkodják. Ez a német inkább az élvezetre szavazott, fülig érő vigyorral a képén. A pilóta – hogy a leszállás alatt minél kevesebb ideig mutasson célpontot – szinte zuhanórepülésben tette le a gépet, szó szerint odavágva az aszfaltra. A gyomrom először felszökött az agyamba, majd a fogaimmal együtt a padlóra esett. Persze ez a kis kellemetlenség senkit sem érdekelt, mindenki örült, mint majom a banánnak, hogy egyben le-

rakták a gépet. Missziónk első pontját, vagyis a légi bedobást a hadszíntérre, túléltek, kiindulásnak nem volt rossz.

Az állomány több irányba hagyta el a kabuli katonai reptér, angolul rövidítve és a katonai köznyelvben használva: a KAIA leszállópályáját. Mivel a fegyverek kiosztása is itt történik, minden ilyen gép érkezését erős katonai rendészeti biztosítás felügyeli, felkészülve egy esetleges támadás elhárítására. A mi esetünkben voltak, akik alaptól itt kaptak beosztást, többen csak Kabul egy más bázisára mentek tovább, de voltak, akik egyenesen innen repültek az afgán hadszíntér más táborába, csapatszállító géppel vagy helikopterrel.

Engem egy, a reptéren szolgáló magyar logisztikus várt, aki ellátott fegyverrel, lőszerrel, repeszálló mellénnyel és minden hasonló finomsággal, ami nélkül nem buli a buli Afganisztánban. Az amerikai táborból kiküldtek értem egy páncélozott Humvee-kból, azaz az amerikai haderőt leginkább jelképező katonai terepjárók-ból álló menetoszlopot. Két géppuskás Humvee között egy parancsnoki kocsi. A normál felállítás. Az amcsik nem voltak bőbeszédűek, sőt inkább lekezelőek, de mivel reggel már bevettem a napi leszarom tablettám, így magasról tettem rájuk. Bedobtam a cuccaim, és elhúztunk a reptérről az alig negyedórára fekvő Phoenix-táborba.

Hamar kiderült, hogy az összekötő beosztás csak egy lufi. Lófasz volt itt, nem összekötés, meg előkészítés. Ezt mind az otthoniak, mind az amcsik tudták, de a katonai diplomácia mindkét részen elégedettnek bizonyult, és ez a lényeg. Persze az amcsik most is úgy kezeltek, mint valami helyi korcs kutyát. Aki nem angol nyelvű területről jött, az nem sokat ért a szemükben. Ilyen én voltam az egyedüli a táborban, úgyhogy fasza kilátásaim voltak. Egyedül helyeztek el egy konténerben, gondolom senki sem akart közösködni a magyarral, de speciel ezzel nem csesztek ki velem. Magyarral jó vicc, igazából azt sem tudták, hol helyezkedik el Magyarország. Akik tippeltek, azok is inkább Afrikára voksoltak, pedig legalább az feltűnhetett volna az okostojásoknak, hogy fehér ember vagyok.

A tipikus amerikai tábor szinte másból sem állt, mint konténerekből és a védelmet biztosító HESCO-bástyákból. Az biztos, hogy ez a HESCO rohadt nagy találmány. Ha minden igaz, eredetileg árvízi védekezéshez, műszaki megerősítéshez használták. A műveleti területre könnyen kiszállíthatók, hiszen ez csak egy összehajtható vászon, amit drótháló vesz körül, egy darab kb. másfél-szer másfél méteres. Amikor kell, csak szétnyitják, megtöltik földdel és kőtörmelékkel. Ezután egymás mellé és egymásra pakolják őket, a vé-

delmi szempontok figyelembevételével. Egyszerű és hatékony, végső soron csak kőtörmelék. Olyan, mint Afganisztán. Természetesen az étkezdének, valamint a legfontosabb helynek, az edzőteremnek egy nagyobb, biztonságosabb sátor ad helyett.

Az étkezdére és az edzőteremre itt nem lehetett panasz. Az biztos, hogy az amerikaiak komolyan gondolják a harcoló katonáik teljes körű ellátását. Otthon a négycsillagos szállodákban volt ilyen választék. A pénteket bírtam a legjobban, mert akkor esténként homár vagy steak volt. Így aztán nálam az edzőterem nemcsak a feszültség levezetésére, hanem a sok kaja nyomainak eltüntetésére is szolgált. A teremnek megvolt a maga különleges hangulata. Az nem is kérdés, hogy mindenféle eszköz a rendelkezésünkre állt a futópadtól a kézisúlyzóig, de számos, helyben barkácsolt edzőgép is helyet kapott itt. A kedvencem egy hatalmas traktorgumi volt, amit egy bazi nagy kalapáccsal lehetett ütni. Ledobtam a kalóriákat, rendesen le tudtam vezetni a feszkót, volt is mit.

Szóval a hely még úgy, ahogy elment, de az időjárás már szopás volt. Hajnalban és este majd szétfagyott az ember, délben pedig akár egy pólóban is melege lehetett. A konténerekben ugyan szabályozható volt a hőmérséklet, de a sátrak ilyen luxussal nem szolgáltak. Ráadásul a sátorban töltött éjszakák után át kellett nézni a bakancsot és

a többi felszerelést, mert simán beleköltözhetett egy skorpió vagy egy pók. Kellemetlen meglepetésekre kellett számítani, körültekintőnek kellett lennem. Ez, mondjuk, Afganisztánban mindenre vonatkozott. És a szagok... hát azok durvák. A kabuli levegőben a csatorna, az ételek, a rothadó gyümölcsök és a por szaga keveredett, semmihez sem hasonlítható volt a bűz. Mégis van valami ebben a levegőben, ami este szétszed, de reggel összerak. Persze az intenzitása a város különböző pontjain eltérő volt, itt a táboron belül még az éppen elviselhető szinten mozgott. A belvárosban, főleg a piacok közelében viszont mellbe, vagyis orrba vágta az embert. Nem tudtam felfogni, hogy a faszba tudnak ezek ilyen körülmények között élni. Persze más a helyzet, ha az ember ebbe születik, és nem csak vendégként, átutazóként tapasztalja meg.

Unalmasan teltek a napok, kezdett egyre jobban a termezi dekkolásra hasonlítani. A különbség csak annyi volt, hogy ebben a táborban voltak feladatok, és ez folyamatos feszült pörgést eredményezett.

Csak hogy nekem nem adtak semmilyen feladatot. Nem akartak bevonni semmibe, de egyetlen alkalmat sem hagytak ki, hogy kifigurázzák az angoltudásom vagy játsszák az értetlent. Mintha bármelyik paraszt beszélt volna az anyanyelvén

kívül más nyelven is, de néha még azon sem igazán. Max. a délről emigráltak voltak a kivételek, az ő anyanyelvük a spanyol volt, de az angolt nagyrészt ők is törték.

Jó szokásomhoz híven csak egy ideig toleráltam a beszélásokat, egy szép estén tiszta erőből orrba vágtam az egyik kötözködő amcsi tiszthelyettest, mire olyan piruettet vágott le, hogy azt bármelyik műkorcsolya-bajnokságon állva tapsolják meg. Így legalább az amerikai katonarendész-hagyományokkal is megismerkedhettem. Rendes srácok voltak ezek. Csak azután bilincseltek meg, hogy már rendesen összeverték. A jelentésük szerint én léptem fel támadólag, ami elég szokatlan egy térdeplő, a kezét a tarkóján tartó katonától. De hát nincs is jobb, mint amikor így összerázódik a banda, nem igaz? Mivel a tábor parancsnoka úgy ítélte meg, hogy mind én, mind a katonai rendészek hibáztak, kiegyeztünk egy döntetlenben, és mindenki ment az útjára. Minek ide az a sok papírmunka?

Ki gondolta volna, hogy egy közutálatnak örvendő törzsőrmester orrát sikerült helyreigazítanom. Ha előbb tudom, hogy a csapatba ez lesz a belépőm, nem várok ezzel heteket. Ettől kezdve egyre többet lógtam a lövészsráccokkal, és már kezdtem megkedvelni a helyet. Értelmét így sem láttam ottlétemnek, de legalább nem voltam teljesen elszigetelve. Ráadásul az amcsi katonanők

is egyre inkább szóba álltak velem. Mosolyogtak a cicák, és egyből levettem, hogy egy kis európai nedűre vágnak. Ki vagyok én, hogy ezt a lehetőséget elvegyem tőlük? Nem egyszer, nem kétszer, nem egy, nem két csaj dobta az egyenruháját az ágyam mellé. Pont azt kapták, amire vágytak, talán néha még kicsit többet is. Én sem térhettem haza úgy, hogy valamilyen nyomot nem hagyok magam után Ázsiában.

Így teltek a hetek, de minden haverkodás és romantika ellenére is rohadtul untam magam. Alapból nem volt nagy tábor, és bár tisztában voltam vele, hogy nemrég kezdődött a tálibok tavaszi offenzívája, azaz kint nagy volt a veszély, sokat adtam volna, hogy kiszabaduljak a HESCO-bástyák fogságából. A sors fintora: a tálibok is sokat adtak volna azért, hogy bejussanak hozzánk. Egy reggel a kávémat iszogattam az egyik konténernek dőlve, csak néztem ki a fejemből, amikor egy homokszínű páncélozott Humvee-terepjáró fékezett le mellettem, de úgy, hogy a porból még a kávéba is jutott egy jó adag. Chris, az egyik tengerészgyalogos rajparancsnoka szállt ki belőle vigyorogva, a vigyor a poros ábrázatomnak szólt. Esténként már egy ideje egy csapatban pókereztünk, felváltva nyertük el a többiek dollárjait.

– What’s up? Mizu, tesó? – szólt hozzám texasi akcentusával.

– Semmi, szétbasz az unalom – válaszoltam.
– És már a kávé sem a régi – mondtam, miközben vertem le magamról a Humvee porát.

– Akkor ez a te napod, tesó! – kacsintott rám.
– Kevin, az a fasz, összeevett valamit, úgy fosik, mint ahogy Emmett szokta a fárasztó beszólásait – tette hozzá nevetve. Chris mindig jókat tudott röhögni a saját szóviccein, és ez most sem volt másképp.

– Baszki Chris, tudod, hogy én csak nemzeti jóváhagyással hagyhatom el a tábor területét, még feladat-végrehajtás esetén is? Az engedély beszerzése akár több nap is lehet – válaszoltam lemondóan.

– Ne szopass már, ember, ez nem feladat-végrehajtás lesz, csak területbejárás egy afgán járőrrel. Megmutatjuk magunkat, aztán kész, de könyörögni nem fogok – mondta, miközben visszaszállt a vasdögbe. – Húsz perc múlva legyél a főkapunál, ha már cseréltél pelenkát! – vágta be nevetve a páncélozott ajtót. Természetesen búcsúzásképpen a kikaparó kerekekkel elinduló terepjáró még egyszer beterített a bűdös porral.

Na, nekem se kellett több, eddig sem arról voltam híres, hogy kényszeresen követem a szabályokat, akkor miért most változnék meg? Visszarohantam a felszerelésemért a pihenőkonténerembe, és tíz perc múlva már a főkapu előtti HESCO-knál

álltam. Pár perc múlva megállt mellettem a négy Humvee-ból álló menetoszlop. Mindegyiken géppuskások álltak, akik már figyelték a számukra kijelölt szektorokat. Az első és az utolsó értelemszerűen előre és hátra nézett, míg a két középső géppuskás jobbra és balra biztosította a menetoszlopot. A második Humvee parancsnoki üléséről vadul integetett Chris, beugrottam mögé. A géppuskás épp a másik irányba nézett, így ő nem foglalkozott velem, a járműben meg csak a lábát láttam. A sofőr egy mexikói srác volt, talán Rodríguez, tudja a tököm, néha ő is eljött kártyázni, de sosem spannoltunk. A mellettem lévő feka srácot nem ismertem, és látszott rajta, hogy nincs igazán elbűvölve az új utastól, azaz tőlem. Mivel Chris volt a parancsnok, leszartam a közlegény véleményét. Amíg a Humvee-k besoroltak a zsiliprendszerű főkapuhoz, gyorsan rákérdeztem:

– Hová megyünk?

– Itt van kint néhány helyi katonaimitátor – fordult hátra Chris, majd így folytatta: – elugrunk velük Paghmanba, ott teszünk egy kört, aztán jövünk is vissza. Ennyi! Rutinmelő – és nagyképpően nevetett.

Még az előző afgán missziómban jártam Paghmanban. Kabultól nem messze, északkeletre fekszik. A környékhez képest ott egész sok a zöld, és akkoriban erősen tálib területként tartották szá-

mon, ami azóta sem változott. Sok olyan hely volt arrafelé, ahol könnyű pofán verni egy ilyen járőrt. Viszont végre kimozdultam, és rohadtul nem érdekelt semmi más. Az amcsiknak amúgy is fasza biztosításuk van, mi baj történhetne?

A menetoszlop összes járműve bejelentkezett rádión Chrisnek, majd Chris a TOC-nak, a műveleteket irányító központnak. Ezután a Humvee-k dübörgő motorral elhagyták a bázist, kihajtottak a tábor előtt húzódó Kabul-Nangarhar főútra. Ez persze semmilyen formájában nem hasonlított egy akár Európában, akár az USA-ban megszokott sztrádára. A forgalmi sávok iránya és a sávok száma mindig *az erősebb kutya baszik* elve alapján változott. Most éppen egy sáv haladt befelé, a város szívébe, három pedig kifelé. Emellett errefelé betonozott utakról alig beszélhettünk, nagyrészt poros, köves földutak vannak. Lassan besoroltunk az út szélén várakozó, az afgán haderő oszlopos tagjaiként számontartott három mélyzöld Ford Ranger mögé. A Fordok platóin afgán katonák voltak, de ez a társaság inkább csak egy szedett-vedett banda képét mutatta. Viszont mindegyik platón volt géppuskás, és a többi afgán is legalább egy-egy gépkarabélyt tartott a kezében. Nem rossz tűzerő, ha tudják normálisan használni a fegyvereiket. Ezek a terepjárók páncélvédettséggel nem rendelkeztek, és nyitott platósok

voltak, így az itt szinte mindennaposan alkalmazott házilagos készítésű robbanószerkezetek ellen védtelenek. Viszont a katonákon nem látszott félelem, de még izgalom se nagyon. Hiszen így éltek, napról napra, Allah akarata szerint.

Aztán meglódult az afgánokkal kiegészült menetoszlop, és most már nem is lehetett kérdéses, hogy ebben a sávban mi vagyunk a legerősebb kutyák. A toronylövészek be voltak szóva, vadul káromkodtak, és távolabbra intették a menetoszlopot túlzottan megközelítő kocsikat, azokat viszont egyre kevésbé érdekelte a már évek óta fennálló szövetséges katonai jelenlét. Bár, miután a géppuskák felugattak, és felverték a port az úton, a helyiek is jobbnak látták, ha gyors féktestet tartanak. Paghmanig az út megközelítőleg negyven perc volt, és úgy tűnt, ezt a játékot egyik fél sem tudja megunni. Mindig felemás érzéseim voltak, amikor elhagytuk Kabul határát. Mint ha a senki földjén haladtunk volna át, a táj Mad Max-es hangulatot árasztott. Amerre a szem ellát, szinte semmi sincs, csak elvétve néhány kúp alakú tégláégető, azok is inkább csak az út mentén. Hihetetlen primitív, de működőképes módszer ez téglák készítésére. Ezen kívül csak a por és a kőtörmelék látszik mindenhol, még az úttest közepén is. A tájkép egyhangúságát néhol az orosz időkben kilőtt harckocsik és páncélozott szállító

harcjárművek poros roncsai törték meg, de igazából ezek is belevesztek a reménytelen szürkeségbe. De az durva, hogy sokszor még ezekben is élnek emberek, bár inkább a hegyekben lehetett ilyen roncsjármű-lakhelyeket találni.

Paghmannál a gyér úthálózat jelentett gondot, mert befelé, és valamivel arrébb kifelé is csak egyetlen út haladt, így aztán erőteljesen lecsökkentek a manőverezési lehetőségek, még a jó terepjáró képességekkel rendelkező Humvee-k számára is. Láttam az amcsi srácokon, hogy most már jobban figyelnek, de azért még nem izgulták túl magukat. Mire elhagytuk a Paghman központjában található diadalívet – amit Afganisztán 1919-ben kikiáltott függetlenségének emlékére emeltek –, már én is kezdtem úgy érezni, hogy csak egy kis sétakocsikázáson vagyunk. Városnézésen. Aztán elértük Paghman túlsó határát, ahol az afgán katonák úgy döntöttek, ideje megfordulni és visszatérni Kabulba. Úgy tűnt, sem a parancsnokaik, sem a sofőrjeik nincsenek a helyzet magaslatán, mert a legelbaszottabb helyen kezdték el az Y-fordulót. Az út alig két Humvee-széles volt, és mindkét oldalán vályogfal vagy bokros, kőrakásos rész húzódott. Na, ez az a terület, amin padlógázzal át kell húzni, nem pedig megfordulósat játszani. Az első Humvee épp ezért nyomta ezerrel a dudát, de közben a géppuskás is vadul integetett, hogy az

afgánok haladjanak már tovább a faszba. Persze ők csak bárgyún vigyorogtak az idegeskedésünkön.

– Ezek meg mi a faszt csinálnak? – kezdte felbaszni magát Chris, és gyors utasításokat adott le rádión.

Erre már a toronylövészek is életre keltek, pásztázni kezdték a szektoraikat. Az első Ford Ranger alig fordult meg, amikor a platóján lévő egyik katona hirtelen épp a mi Humvee-nk felé irányította a kezében tartott rakétavetőt, és mire annyit tudtunk volna mondani, hogy fuck, útjára engedett egy rakétát. Szerencsére az idióta nem tudta, hogy a gránátnak időre van szüksége az élesítésre, ilyen közélről nem használható. A gránát egyszerűen lepattant a szélvédőnkéről, bár egy kicsit bepókhálósította azt. Több se kellett a géppuskásunknak, azonnal lőni kezdte az afgán katonákat. Valószínűleg nagy részük nem volt beépített tálib, mint a rakétavető's seggfej, de mivel csórikáim két tűz között találták magukat, nem érdekelte őket, ki a barát, ki az ellenség. Lőttek mindenre, ami mozgott, pláne, ha lőtt is. A Humvee-k tolatni kezdtek, amikor az ellenállók a leg hátul kifarolni készülő kocsit alatt egy előre odahelyezett robbanószerkezetet hoztak működésbe. A terepjáró legalább egy méterre emelkedett a földtől: páncélvégzettség ide vagy oda, a robbanótöltet játszi könnyedséggel szedte szét a kocsit,

és ezzel öt remek katona halálát okozta. Már senkinek nem volt kérdéses, hogy csapdába csaltak minket a rohadékok. Elöl a fordulóban ragadt Fordok, hátul a felrobbant Humvee roncsai zárták el az utat. Ekkorra már minden irányból lőtték a terepjáróinkat, csak idő kérdése volt, hogy mikor indítanak el alattunk is valami tetves bombát, ráadásul a támadókat nagyrészt el is rejtette a terep. Chris éppen erősítésért üvöltött a rádióba, amikor a toronylövészünk szétlőtt fejjel a padlójára hanyatlott. Nem gondolkodtam, azonnal a helyére ugrottam, és a lövés feltételezett irányába fordulva lőttem mindenre, legyen az vályogfal, bokor vagy kőrakás. A rohadt amcsi géppuska persze túlhevült, a fegyver beragadt. Nem volt időm baszakodni, már nyúltam is a jó öreg orosz gépkarabélyomért. Csak annyit láttam, hogy mindenhol afgán és amerikai holttestek hevernek. A felrobbantott Humvee-n kívül még egy afgán Ford is találatot kapott. Alig emeltem célra a fegyverem, hogy odatoljak egy rövid sorozatot az egyik kőrakás fedezékéből előbukkanó ellenállóra, amikor egy erőteljes ütést éreztem a sisakomon. Minden elsötétült.